

БИБЛИОТЕКА ГРАДА БЕОГРАДА

ИСИДОРА СЕКУЛИЋ (1877-1958) ЕВРОПСКИ ДУХ СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Handwritten text in Cyrillic script, partially obscured by a white graphic element.

Handwritten text in Cyrillic script, partially obscured by a white graphic element.

ИСИДОРА СЕКУЛИЋ (1877-1958)
ЕВРОПСКИ ДУХ
СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Handwritten text in Cyrillic script, partially obscured by a white graphic element.

БИБЛИОТЕКА ГРАДА БЕОГРАДА
Кнез Михаилова 56, Београд
Тел. 2024000, факс 2024033
www.bgb.rs

И

Исидора Секулић Секулић ДЕТИЊСТВО

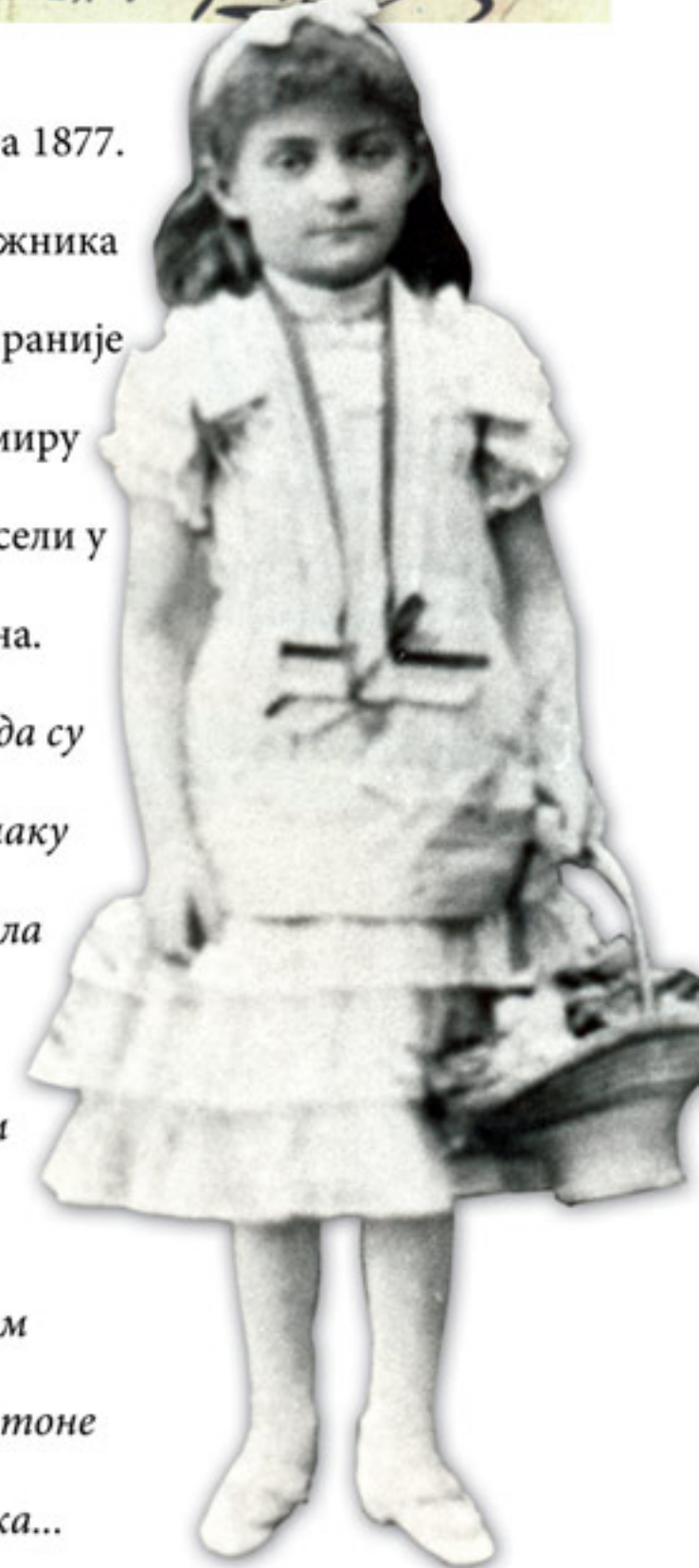

ИСИДОРА Секулић рођена је 17. фебруара 1877.

у Мошорину, у Бачкој, од оца Данила, бележника општине мошоринске и мајке Љубице. Најраније детињство провела је у Руми. Врло рано умиру јој и мајка и старији брат. Отац се касније сели у Земун где је постављен за градског капетана.

Становали смо у веома уској улици, тако да су нам порта и црква биле мало те не на домаку руке. Та околност је од нашег дома начинила неки нарочит стан. Собе су нам често биле пуне одјека звона; тамјан би одједном замирисао...

Седела сам, дакле, по цео дан сама, у каквом кутићу, и превртала шарене и светле картоне по лексиконима и књигама природних наука...

И

Исидора Секулић

ШКОЛОВАЊЕ

ИЗВЕШТАЈ

О СРПСКОЈ

ДЕВОЈАЧКОЈ ШКОЛИ

У ПАНЧЕВУ

Њене двадесет и осме а
1901.-1902. године.

ГОДИНА XVI.

СПРЕМИЛА

ИСИДОРА СЕКУЛИЋЕВА

У ПАНЧЕВУ

ШТАМПАРИЈА БРАЋЕ ЈОВАНОВИЋА.
1902.

Од 1887. године похађа Српску препарандију у Новом Саду и Сомбору где је била међу најбољим ђацима. Прве радове објавила је 1893. у *Школском листу* (Био је то поздрав упућен Николи Ђ. Вукићевићу приликом предаје венца на прослави 40-годишњице његова рада.) и у сомборском *Школском листу* (март-април 1894) *Шта су Србину гусле*.

У јесен 1894. похађа Виши педагогијум у Пешти где дипломира математику и физику. Са другарицама из завичаја окупља се око Текелијанума.

Почетком 1897. допунски матурира историју, латински и француски језик.

Исте године постављена је за наставника Српске више девојачке школе у Панчеву. Повремено објављује у *Школском листу*, *Женском свету* и у *Извештају о Српској девојачкој школи* у Панчеву.

1900. године у Земуну јој умире отац. Само три месеца касније на рукама јој, од туберкулозе, умире и брат Мита у 21. године. Те смрти ће је страшно погодити.

1901/902 постављена је за управитеља Женског завода. Била је, тако, прва жена управитељ једне просветне установе. У два наврата упућује молбу за плаћено одсуство које јој није одобрено. Незадовољна је и болесна. Школском одбору стижу притужбе на рад и владање младе наставнице.

1905. добија тражени једногодишњи допуст и креће на путовање по Европи где ће на разним универзитетима током 1906. и 1907. године, од Париза до Берлина, слушати предавања из упоредне књижевности. У Панчеву умире њен драги пријатељ, др Владимир Алексић, један од најобразованијих људи у вароши.

Почињу несносне главобоље које ће је пратити током читавог живота.

У Србију прелази 1909. године. У Бранику објављује четири позоришне рецензије. Постављена је за привремену разредну учитељицу Више девојачке школе у Шапцу. Предаје немачки језик и гимнастику. Одлази на дуге шетње по шабачкој периферији.

И

Исидора Седуна ПУТОВАЊА

Отићи, то је махнита носталгија у човеку,
урођен нагон којем се једва одолева.

Даљина вуче, вијугава путања вуче, море
вуче, планина усисава. Вуче оно што
волимо, вуче оно чега се бојимо (...)

(...) Путовање је нагон диван и проблем
опасан. Не путује се да се раздрма досада,
ни убије време, него да се између безброј
путовања, наднесе човек, завири у
загонетку, у тешку илузију времена (...)

Путовање је проблем егзистенције (1957)
Са бројних путовања Исидора је доносија
разгледнице градова, катедрала и
уметничких дела. У Легату их има 187.

И

1913. објавиће прву књигу прозе
Сапутници.

Скерлић ће тим поводом написати:

То је књига кроз субјективна,
лична, садржином и тоном, једна
нова појава оне „експлозије женске
искрености“ у књижевности. У
томе има ретке способности за
интроспекцију и моралну аутопсију;
књига је писана самостално, врло
књижевно. Али способности за
самопосматрање су злоупотребљене,
у литераторском егоцентризму
отишло се одвећ далеко, и сув
интелектуализам, неразумљивост,
бизарност, нешто усиљено и
књишко, ремети општи утисак ове
литерарне књиге.

Олучије да поново крене на пут у
Скандинавију. Тихомиру Остојићу
пише да ће се ускоро удати за младог
Пољака, лекара Емила Стремницког.

Свом издавачу, Светозару Б.
Цвијановићу, у септембру, јавља
да се удала и да прати предавања
о норвешкој књижевности на
факултету. У Београд се вратила
половином децембра. У Политици, 1.
јануара 1914. објављена је читуља да
је муж Исидоре Секулић-Стемницки
изненада преминуо на путу између
Кристијаније и Берлина и да је
сахрањен у Варшави у породичној
гробници. Поново је остала сама.

Дуре.

Одмах се познати она некретна мала доња ^{која} ~~улица~~ ^у
у коју долазе у правцу Куту, која ^{која} ~~мају~~ ^{која} ~~Родна~~
на ~~паше~~ и у ~~двези~~ ^{година} ~~имају~~ ^{Шуба} и
паше у Сидру и Пут у земљу Вамукулусва.
Познати се ~~на~~ ^{на} ~~сво~~
~~кити~~ ^{који} ~~рано~~ ^{остану} ~~до~~ ^{паше}, ^{који} ~~садржавају~~
~~пашу~~ ^{под} ~~јашу~~ ^{ке} ~~кад~~ ^{прона} ~~пробавка~~ ^{копа},
~~доји~~ ^{се} ~~кад~~ ^{пашу} ~~сам~~ ^{шуба}, и ~~мају~~ ^{пробав}
~~бредо~~ ^{миде} и ~~дугарке~~ ^{субе} ~~рукиде~~.

Школки ~~задају~~
~~мису~~ ^{ни} ~~задавали~~ ^{много} ~~драте~~. Све је ~~дас~~ ^{просто}
и ~~лаво~~ и ~~коино~~ ^{се} ~~вече~~ ^у ~~школи~~ ^{научи} ~~и~~

И

ОЛУЧИЈЕ ДА ПОНОВО КРЕНЕ НА ПУТ У
 СКАНДИНАВИЈУ. ТИХОМИРУ ОСТОЈИЋУ ПИШЕ ДА
 ЋЕ СЕ УСКОРО УДАТИ ЗА МЛАДОГ ПОЉАКА, ЛЕКАРА
 ЕМИЛА СТРЕМНИЦКОГ. СВОМ ИЗДАВАЧУ, СВЕТОЗАРУ
 Б. ЦВИЈАНОВИЋУ, У СЕПТЕМБРУ, ЈАВЉА ДА СЕ
 УДАЛА И ДА ПРАТИ ПРЕДАВАЊА О НОРВЕШКОЈ
 КЊИЖЕВНОСТИ НА ФАКУЛТЕТУ. У БЕОГРАД СЕ
 ВРАТИЛА ПОЛОВИНОМ ДЕЦЕМБРА. У ПОЛИТИЦИ, 1.
 ЈАНУАРА 1914. ОБЈАВЉЕНА ЈЕ ЧИТУЉА ДА ЈЕ
 МУЖ ИСИДОР СЕКУЛИЋ-СТЕМНИЦКИ
 ИЗНЕНАДА ПРЕМИНУО НА ПУТУ ИЗМЕЂУ
 КРИСТИЈАНИЈЕ И БЕРЛИНА И ДА ЈЕ САХРАЊЕН У
 ВАРШАВИ У ПОРОДИЧНОЈ ГРОБНИЦИ. ПОНОВО ЈЕ
 ОСТАЛА САМА. ОЛУЧИЈЕ ДА ПОНОВО КРЕНЕ НА ПУТ
 У СКАНДИНАВИЈУ. ТИХОМИРУ ОСТОЈИЋУ ПИШЕ ДА
 ЋЕ СЕ УСКОРО УДАТИ ЗА МЛАДОГ ПОЉАКА, ЛЕКАРА
 ЕМИЛА СТРЕМНИЦКОГ. СВОМ ИЗДАВАЧУ, СВЕТОЗАРУ
 Б. ЦВИЈАНОВИЋУ, У СЕПТЕМБРУ, ЈАВЉА ДА СЕ
 УДАЛА И ДА ПРАТИ ПРЕДАВАЊА О НОРВЕШКОЈ
 КЊИЖЕВНОСТИ НА ФАКУЛТЕТУ. У БЕОГРАД СЕ
 ВРАТИЛА ПОЛОВИНОМ ДЕЦЕМБРА. У ПОЛИТИЦИ, 1.
 ЈАНУАРА 1914. ОБЈАВЉЕНА ЈЕ ЧИТУЉА ДА ЈЕ
 МУЖ ИСИДОР СЕКУЛИЋ-СТЕМНИЦКИ
 ИЗНЕНАДА ПРЕМИНУО НА ПУТУ ИЗМЕЂУ
 КРИСТИЈАНИЈЕ И БЕРЛИНА И ДА ЈЕ САХРАЊЕН У
 ВАРШАВИ У ПОРОДИЧНОЈ ГРОБНИЦИ. ПОНОВО ЈЕ
 ОСТАЛА САМ

Писмо писано у Београду,
 септембра и поштом се упућује
 оштроумобалт и венету се за напре
 е брине. Може да знаме о ње
 осим што да приносиме к срцу
 верове да постоји какав што се не
 вадри. Како све одоје? Друге
 се да све добро и јасно, и рад
 се што је најважније.
 Још ово.

Ис

Исидора Секулић

БЕОГРАД

Исидора о Београду поводом 70-годишњице Богдана Поповића:

А ја изимам мотку у руку, и по небројени пут идем на Топчидерско брдо, у Кошутњак, на Немачко гробље, до Раковице...Шта хоћу да кажем, ово је: са Топчидерског брда се види овај дивно усађени град, како кад, као фина гравира, као уљано платно, као чудесна варош која се сваке вечери диже до небеса, брише линију овог и оног света, служи честитом завету цара Лазара, и нашег простог словенског света који по свуда где га има, зна за осећање висине...

Исидора Секулић о Београду поводом 70-годишњице Богдана Поповића 1934. године

Шта је књига? Узета наоко, то је мала стварчица, од најтрошнијег материјала, од хартије, узета у суштини, то је једна од најјачих страсти и сласти, то је тиха вода што брег рони, то је динамит који чупа и диже у ваздух, и друкчије слаже, то је узвишен, мудар учитељ или сатански заводник.

Београд, са својом интелектуалном радозналешћу, са својим живим темпераментом, уноси у невољу и у хаос форме, лепе форме; шали се; верује у веру иако никад на њу не мисли; воли да предвиђа и погађа, и са стилем се вара, и поново нагађа довршење епохе и замах снага које започињу. Купује и чита књигу која је баланс, која доказује да у неред најзад мора ући ред, да ће и хаос најзад доживети своју меру.

О књизи и Београду који чита (1945)

И

Исидора Секулић

ЦРНА ГОРА

У Црну Гору кренула је Исидора Секулић 1937. године, у пратњи дописника Политике Новака Милошевића, с намером „да уђе колико више може у историју Црне Горе и у историју Петровића“. Припремала се да напише монографију о Његошу.

Манастир Острог

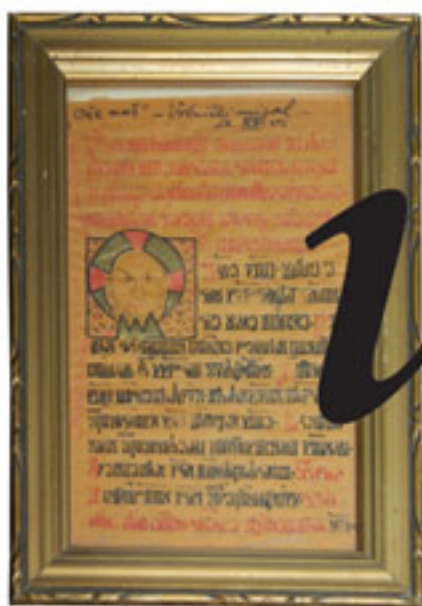
Кад човек пешке иде и мало муке трпи, ништа успут није индиферентно. Само пешке пређени путеви везују човека истински за предмете, просторе и времена...

За мене, Острог има чари и тајанства само као симбол. Симболи увек везују два разна света, један виши чији су знак, и један нижи којем су знак. Острог као црква и светиште не покорав мисао, али је покорав симбил.

Црно језеро

Црно језеро има своје огледало, има своју тајну, ону увалу до које треба доћи, и које је врхунац лепоте дивље и тајанствене. Висинско Језеро, стиснуто у тврд оквир, са наглим разведравањима и тамнинама површине, јесте предмет непрестаног погађања. Унаоколо, у камену, миленијуми трајања.

И

Исидора Селуца

МОЛИТВА

БЕОГРАД. Топчидерска црква
BEOGRAD. Topčiderska crkva

Топчидерска Црква

I

Боже, помози ми и данас, као река сам, Господе, кроз коју је прошао вихор с ударцима и срџбама, с рукама и метлама. (...) Као река је човек: без дна и муља не постоји?...Господе, учини да вихори понекад брже мину. Утишај ветар, прекри небо непомичним облацима, дај ноћ мирну и дугу, да се одморим. Боже мој!

II

Сан, храну, доколицу, починак, све сам себи ускраћивала и ускраћујем, Господе. Али све то, и све способности и сав рад робијашки сталан и једнолик, не преображавају ме доста. Што ћу ти најзад принети од себе боже, неће бити употребљиво ни за праšину будућности људске (...)

III

Боже, од ноћи је човека страх. Све попритисне јаче, све заболи болније, све прожеже као живи огањ. А ноћ све виша и шира, а чула човекова којима види кроз ту ноћ, стострука су (...) Помози, Боже свима људима који по дану често морају уморно да склопе очи, а ноћу остају без сна и одмора.

IV

Не вапијем, Господе, не ударам се у прса, не усправљам руке пред упаљеном воштаницом. Стојим у мрачном ћошку црквице стиснутих зуба и песница, јер су то моји човечански знаци страшног напора да се обрвам, оборим, ситно и мекано самељем (...)

IX

Господе, помози ми. Осећам да ме наука кида од Тебе, да ме људско знање и рачунање закона Твојих вуче далеко од Тебе. Охолим се и ја истином која ми је испунила главу, и научила језик мој глатко говорити самоуверене речи учености и последњих истина (...)

X

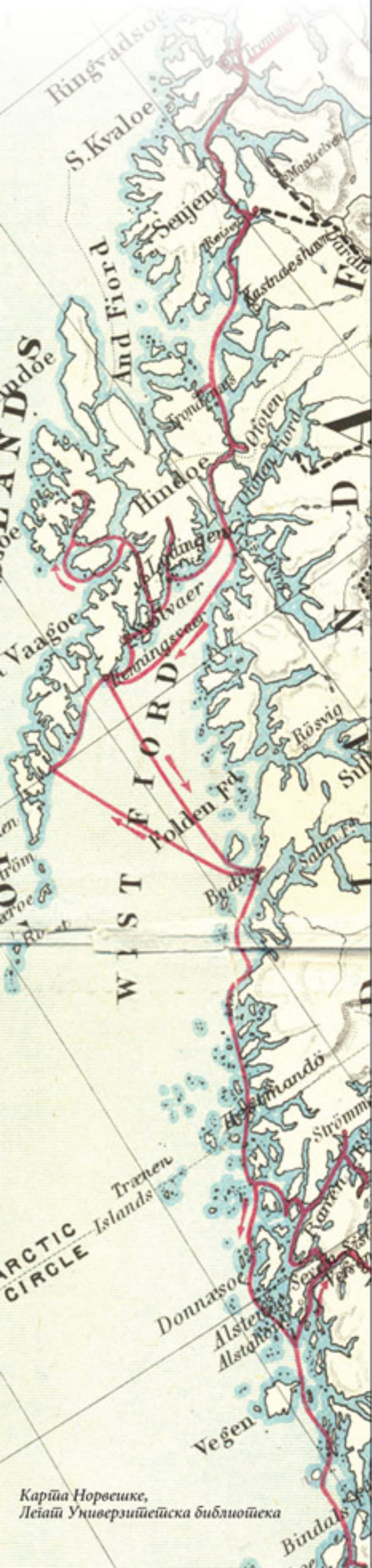
Молим те Боже, да ме црквица твоја мала, празна и тиха, и ове вечери одреши од свих веза. Да учини да не видим ни олтар, ни кандило, ни свећицу коју сам сама припала Молитве у Топчидерској цркви (одломак) (...) Да урастем у мир духовни тако као што је орах урастао у љуску...

И

Исидора Секулић

ПИСМА ИЗ НОРВЕШКЕ

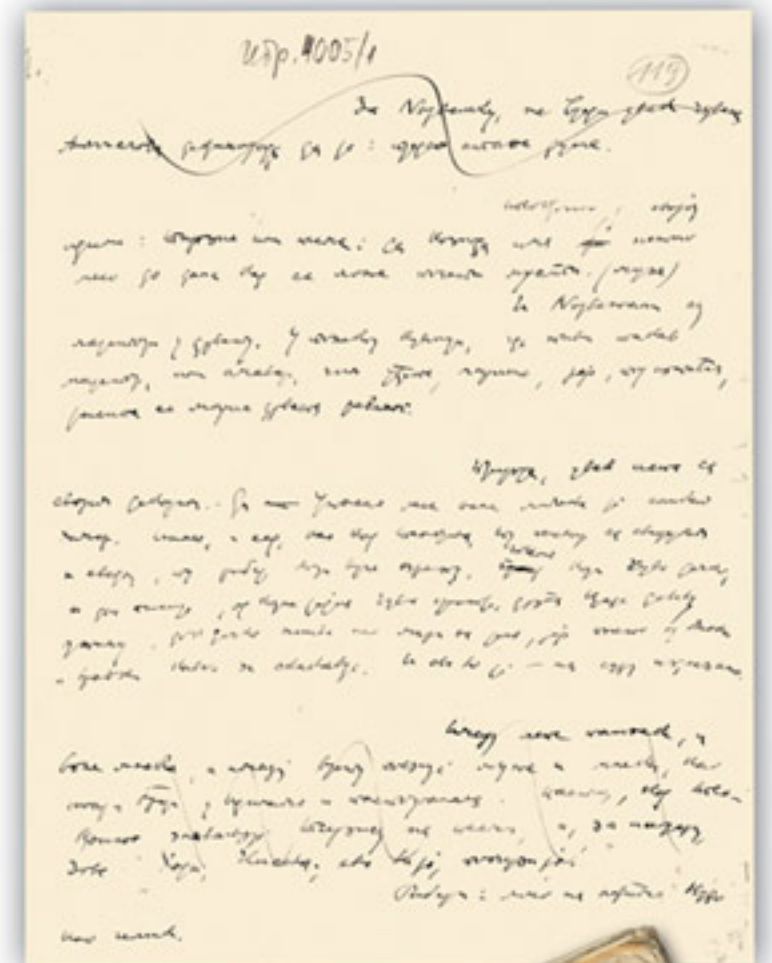

Kristiania : Holmenkollen Peisestuen

Enereb Millet & Co 549

Разгледница Кристијаније, Тихомиру Ослојојћу из 1913. године

Пред сам рат, 1914. године, у издању Цвијановића, изаћи ће друга Исидорина књига путописа Писма из Норвешке писана „по културном нагону“. Ова космополитска књига наишла је на ћитање књижевне јавности. Пишући о Милутину Бојићу у Српском књижевном гласнику Скерлић вели да је „Бојић „јужњак вреле крви“ далеко од „наших скандинавујушчих, којима је лед у срцу, магла у глави, а мртва фраза на уснама“. Исидора је занемела, заћутала. Ћутање је „поклопило и књигу, и писца и издавача.“ У дневнику ће записати: „Бар да сам могла видети ударац пре но што је пао.“ Тек 1951. године приликом објављивања 2. издања књиге, после тридесет и седам година, у јетком, али и аргументованом предговору „обрачунаће“ се са Скерлићем . . .“Из перспективе гледано, све је то данас доста смешно; смешна је Скерлићева разјареност пред ветрењачама, пред „маглом“ које у Норвешкој и нема...Али у оно време Скерлић је био све, оракул и судија, и у оно време су књига и писац били смрвљени. Мали Београд, са десетак штампаних књига годишње, имао је сенсацију, имао скандал...“

Рукопис писма из Норвешке, Универзитетска библиотека

Рукопис писма из Норвешке, Библиотека града Београда

Исидора Савића

ПИСМА-ПРИЈАТЕЉИ

И

Драги Зосовићу Доне
обавујућу Вам на м
(у месецу дан 10
о ми да сите му, у
краштан до мене. н
вгне, а карошимо о
ем се узрешку. До

Грима се отуда
каву. (Да ли је је
внел?) Ево, он вада
ловити, а мене задобити
страте да оштанец у Ог
Т.Т. Савићаном и Писма
Мораше без мене.

Смаот су Д
ишорка во Нина, и да
е сину новина. Уста
Јеремија ивештао бан, и
и, неже, иудан. Саву
ији о ународној ишорка
гаинтн бн

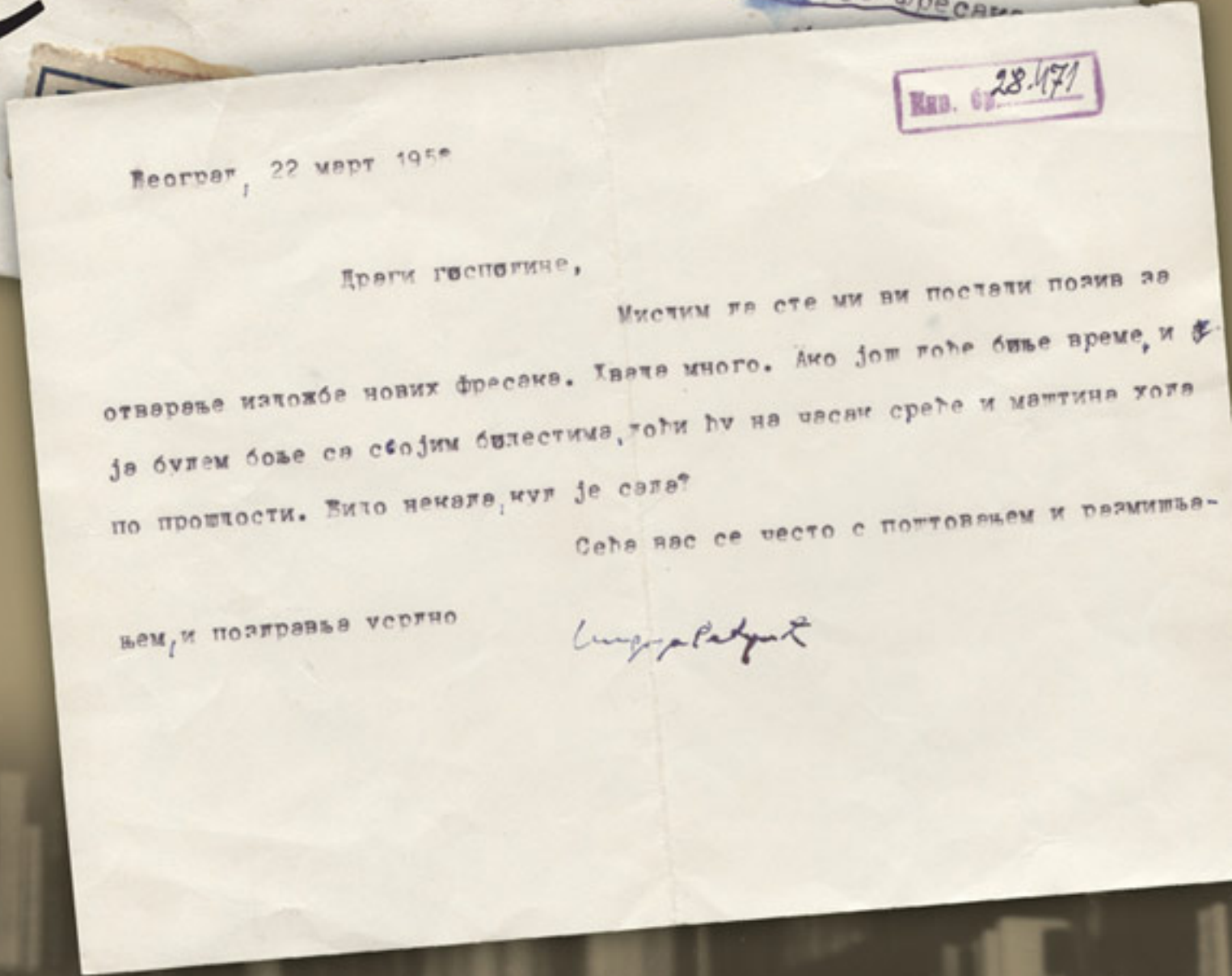

Током дугог живота Исидора се често дописивала са пријатељима. Била су то по некад кратка саопштења и поздрави са путовања, а често и прави мали есеји. Пред крај живота спалила је сва писма. Адресанти су, срећом, сачували преписку са Исидором, тако да је иза ње остало готово, хиљаду писама. Највећи део чува се у Народној библиотеци Србије, Рукописном одељењу Матице српске, Универзитетској библиотеци Светозар Марковић, Архиву САНУ и по приватним збиркама.

мс

Галерија фресака Цара Уроша, 20
31. март 1958.

Драга Госпођо,

Нисам очекивао Ваше писмо. Читајући га, имао сам утисак да ми говорите из даљине и да Вам је глас тих. Вековима се нисмо видели, и кад бисмо се састали, имали бисмо толико да кажемо једно другом, да бисмо сигурно ћутали.

Огрезао у садашњости, ретко се враћам прошлости. Али кад се вратим, сетим Вас се, - чешће него што мислите. Догоди ми се да прођем Таковском улицом, у којој сам Вас први пут срео, или поред другог оног Вашег стана у коме сам Вам предао своје прве рукописе за Књижевни гласник и у коме смо заједно јели грозђе с грозда који смо заједно држали. Како да заборавим да сте ме хвалили и храбрили кад год сам ишта написао, - и не само мене, него сваког за кога сте веровали да има талента. Ви сте се радовали књигама као што се радује свитању и цвећу. У овој земљи мржње, Ви сте једини смели да кажете да нешто волите.

Хвала Вам на свему, па и на последњем писамцету. У жељи да се видимо,

Ваш искрени

Милан Кашанин

Једно од последњих Исидориних писама упућено је Милану Кашанину. Забележено је да је Кашанинов одговор остао на столу, пошто је Исидора одведена у билницу Драгиша Мишовић

И

Исидора Секулић ЕСЕЈИСТА

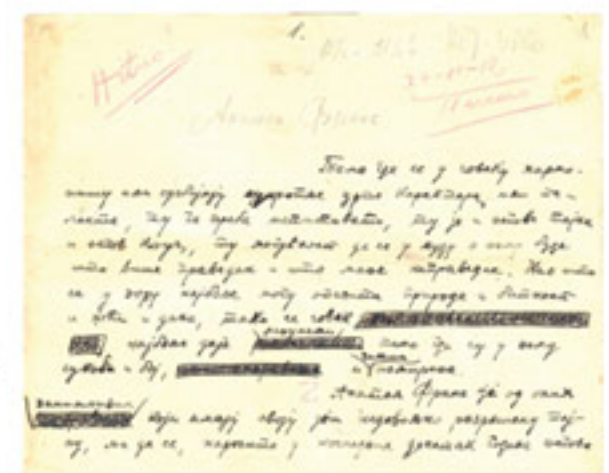
И. Секулић у часовима одмора

Информативно-есејистички преносила је и представљала збивања у светској литератури, указивала на значајне личности и годишњице.

У току рата сама је сакупила и објавила своје есеје у три књиге Аналитички тренутци и теме (1940) и Записи (1941)

„...Кад прочитамо чланак Исидоре Секулић, проицљив, садржајан, искристалисан од прве до последње фразе силом прецизности замисли, сваки други стил изгледа сувише сиров и невешт, или сувише намеран...Исидора Секулић успева да лудично искаже баш оно што жели. Она има велику симпатију и љубав за реч као елеменат израза...Најбоље свакако што ова жена пише сада јесу чланци о појединим писцима и књигама. Једна од ретких која сматра консеквентно да нити које су испредене у иностраној земљи треба довести и до нас и уплести у наше духовно живљење...“

Растко Петровић у Времену о Исидори Секулић 1931. године

Рукопис есеја Анатол Франс, Универзитетска библиотека С. Марковић

И

Исидора Сетулић

КРОНИКА ПАЛАНАЧКОГ ГРОБЉА

Главна улица у Земуну

ГОСПА НОЛА

Јер паланка никада не задире много у мислене резултате над појавама. Она, у својој дебелој једноликости, и у својој вечности преживљује углавном само јаке моменте. Вечност паланке, то је важна, и можда не доста уочена ствар. Паланка је вечна форма људског друштва, вечна и свугде присутна. Велики градови су састављени из многобројних паланака, великоварошка гробља из паланачких гробаља. Тамо и тамо имамо множину малих кругова рођака и познаника који су живели, разговарали, везивали се и истребљивали се на начине како се то ради по паланкама, кроз односе и сударе малих калибара.

Исидорино писмо секретару СКЗ

Мислим да Кроника и Хроника иду равноправно. Даље: молила бих да, на 1. страни горе, место „Приповетке“, стоји: кроника или летопис. Ја сам ово радила техником летописа; иначе би оне две дугачке ствари биле романи, не приповетке. Не идем под рубрику приповедача; њихова је техника савршено друкчија, иако се то на овлашни поглед не види јасно... Кроника, што у мом случају није само наслов, него и обележје књижевног рода или форме. Испада контрадикција, јер кроника и прича, по техници – а то је у литератури одлучан моменат – није свеједно.

Приче су настале из разговора са некадашњим градоначелником Земунa Петром Марковићем, писцем историје града и са Николом Рибарићем, гробаром земунског гробља, на које је Исидора често одлазила обилазећи гробове оца и брата.

ИС

Током 1937. и 1938. године,
у листовима и часописима,

Исидора је објавила
неколико радова о Његошу.

У самосталном издању
Аналитички тренутци и

теме, 1941, објавиће још један
рад о Његошу. Монографија

под насловом Његошу
књига дубоке оданости I,

појавила се 1951. године, уочи
стогодишњице Његошеве

смрти, као 315. књига XLVI
редовног кола СКЗ. Исидора

Секулић одрекла се хонорара
у корист трошкова издања. На

насловној страници стоји да је
књига први део монографије.

Убрзо по објављивању књиге
у Борби се са својим приказом

јавио Милован Ђилас у коме
је напао Исидорин „сувише

идеалистички“ приступ
Његошу. Убрзо је из штампе

изашла и Ђиласова књига
Легенда о Његошу. Исидора је

отћутала нападе. Годину дана
касније, 1952. по сопственом

исказу, спалила је други део
рукописа.

Торелли Вујенић

Вујенић Ј.

Handwritten text in Cyrillic script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is partially obscured by the portrait and other elements.

КУЛТУРНИ ДОДИРИ СРЕЋА СУ ЉУДИ

Традиције нису ништа друго до сачувана сећања. (...) – историја је такође књига или галерија сећања. (..) Књиге староставне, у нама су распоређене. (...) Сви укуси наши, сви стилови наши, били су некад већ одлике, поноси, уживања ко зна чија. (...) Култура богати људе, уметност је срећа људи, а среће су интернационалне, истоветно људске од почетка векова.

(1951)

ФРАГМЕНТИ ИЗ ОГЛЕДА О КУЛТУРИ

Култура, културни дух у основици, то није ни Данте, ни Декарт, ни Бетовен; нагон за узлет, нагон за преображаје, тај нагон или спава или ради у народу. Народ је родитељ и створитељ. Културни залет, пре готових облика културе, то је део виталних моћи у народу.

Један од здравих знакова да је културни нагон у народу јаче активан, јесте немир људи да иду у свет, да уз своју стварност са којом су идентични, упознају и друкчије стварности, друкчије начине живота, друкчије облике културе или некултуре. Свет хоће у свет!

(1952)

Илија Селић

ИС

Исидора Секулић

АКАДЕМИК

По сведочењу многих савременика, што се књижевности тиче, била је најбоље обавештена жена у Србији између два рата. Била је претплаћена на дванаест листова и часописа.

Од цркве добија Орден Светог Саве IV реда.

У фебруару 1926. године на иницијативу Исидоре Секулић у Београду је основан Српски ПЕН центар. Била је његов први секретар, а 1931. године биће изабрана за почасног председника.

За почасног члана Матице српске изабрана је 1927. године

Бирана је, 1930, за члана Главног одбора Српске књижевне задруге

Од 1935. ради као сарадник у Лексикографском одсеку Академије. Био је то леп посао који ју је „толико занимао“. Исте године одржаће више предавања на Коларцу. Говорила је о Достојевском, Ибзену, Толстоју.

Током 1936. биће у сталној преписци са Васом Стајићем. Даваће му бројна упутства око уређивања Летописа Матице српске, чији је била дугогодишњи сарадник.

Године 1937, 21. марта, присуствоваће првој годишњој скупштини Удружења књижевника која је одржана у Скадарлијској улици, у кафани код Два јелена.

1939. године на предлог Уроша Предића, Ђорђа Јовановића и Богдана Поповића изабрана је за дописног члана Академије: Г-ђа Секулић стоји у првом реду наших радника у области књижевности, и великом вредношћу, и бројем својих радова и њиховом разноликошћу(...) Опсег њеног знања је велики, а њен стил је једна самоникла уметничка творевина.

Крајем августа 1941. одбила је да потпише акт о сарадњи са окупатором.

Бирана је за првог председник Удружења књижевника Србије (1945). Учествоваће, 17. новембра 1946, на Првом конгресу писаца Југославије који је одржан у Великој дворани Коларчеве задужбине. Иво Андрић изабран је за председника, а Исидора за једног од подпредседника.

Новембра 1950, на предлог академика Петра Колендића изабрана је за редовног члана Српске академија наука и уметности, заједно са Мирославом Крлежом.

СРПСКА
АКАДЕМИЈА
НАУКА И УМЕТНОСТИ

ИЗАБРАЛА ЈЕ
ЗА СВОГ РЕДОВНОГ ЧЛАНА
ИСИДОРУ СЕКУЛИЋ

СВОЈОЈ СКУПШТИНИ ОДРЖА
14. НОВЕМБРА 1950,
ЧЕМУ ЈОЈ ИЗДАЈЕ ОВУ ПОВЕ
БЕОГРАД, 26. ДЕЦЕМБРА 197

СЕКРЕТАР

2. Милош

ПРЕДСЕ

Табан

И

Исидора Секулић Секулић

ПОСЛЕДЊА ВОЉА

Умирање и смрт, последња борба коју свако мора сам издржати. После издисаја што остане, то више није нико, и зато над најпростијим погребом треба да влада најпотпунија тишина. Молим, стога, да се мој леш завије у чаршав из мог домазлука, да се положи у најпростији чамов сандук, и спусти у сиротињску раку, по реду на гробљу. Без икакве аранжирание сахране, без говора и венаца, без новинских чланака. Свештеник ће ме испратити и одчитати над гробом драгу ми просту молитву господњу. Сем свештеника, моји најближи пријатељи колико могу и хтедну. Запис куцаи писаћом машином, затурен међу рукописе, нађен је у посмртној заоставштзини

Исидоре Секулић

